

T'ho diré

Un relat de: [La flama de l'oest](#)

Calor! Omnipresent i tan present a la vegada, humiteja els meus records, i els torna borrosos...més indiferent, cap mereix la pena, cap ni un, bé, algun si, però la majoria...no. Ara sento petards, focs, artifici.

I m'acosto ala finestra del meu balcó i miro, mentres, noto com una mà em rodeja la cintura, em giro, i no veig ningú. Imaginació. M'ha jugat una mala pasada com sempre. Dolguda, ensopida. No se on mirar del cel, en quin punt fix fer-hi descansar els meus ulls, de la teva imatge encegador. Decisions, valentia...tot en un instant, ho dius, ho treus fora, deixes que el vent s'ho emporti, que la veu es perdí en les immensitats de les valls que em rodejen. Estic perduda.

Miro el cel, però no hi trobo salvació, miro les estrelles, tan amunt irradiades de llum, i acostumo a pensar que és millor no recordar-te.

Perquè sempre em contradeixo?

Sempre dic que faré quelcom, i no tinc la suficient valentia de fer-ho, però aquest cop esta decidit, t'ho dire.

T'ho dire quan el sol es pongui, i sols el vent ens portara remor de fulles dormides pel temps.

T'ho dire, fort i clar, perquè, els qui visquin lluny d'aquí, sapiguen d'una vegada, el que em crema dins.

T'ho dire, suau i a cau d'orella, perquè no s'escapi cap paraula, cap frase, que pugui sortir de l'ànima.

T'ho dire, quan petites espurnes de vida, siguin colpejades per l'immensa nit.

per treure de dins, aquesta flama que crema per tu, i apagar amb aigua freda, aquest dolor adomit.

Calor! Massa aquí, aquests dies.

Jo no sóc ni aquí, imagino possibles encontres amb tu, i faig de simple llum una gran esfera.

Tot capbusant-me en la picina dels meus pensaments, faig un tomb pels meus adintres i em pregunto, tot sovint, realment cal dir-t'ho?